

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 348/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ľ. G., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. V., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 35 ods. 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv základných práv podľa čl. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 36 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo/264/2009 z 5. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ľ. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2011 doručená sťažnosť Mgr. Ľ. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj obdobných práv podľa čl. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 36 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžo/264/2009 z 5. apríla 2011.

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že predmetom konania vedeného pred najvyšším súdom bolo rozhodovanie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 66/2007 zo 17. apríla 2009. Krajský súd označeným rozsudkom vyhovel žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia riaditeľa S. (ďalej len „S.“ alebo „žalovaná“) č. PK-9-11/2007 z 15. januára 2007, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie (personálny rozkaz) č. 315 z 31. júla 2006 o odvolaní sťažovateľa z funkcie vedúceho oddelenia a zástupcu odboru sekcie S. (ďalej len „funkcia vedúceho“), a uvedené rozhodnutia zrušil. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Sžo 264/2009 z 5. apríla 2009 napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že jeho žalobu zamietol.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa je skutočnosť, že „v totožných veciach rozhodol odvolací súd už v dvoch prípadoch, ktoré tomuto prípadu predchádzali. Obe veci sa týkali preradenia v dôsledku zrušenia vyššie uvedeného odboru. V prvej veci bol vydaný rozsudok dňa 26. novembra 2008 v konaní vedenom pod číslom 6 Sžo/27/2008...

Záver v napádanom rozsudku je v rozpore aj s rozsudkom odvolacieho súdu, ktorý bol vydaný v konaní 6 Sžo/373/2009 vydaným dňa 22. 6. 2010...

Zhrnúc uvedené je zrejmé, že za tých istých skutkových okolností pri troch rôznych osobách odvolací súd v prípade sťažovateľa rozhodol v jeho neprospech v rozpore s názorom toho istého súdu, deklarovaným v predošlých rozhodnutiach...

Jednou zo základných zásad práva na spravodlivý súdny proces garantovaným článkom 46 Ústavy je právo na predvídateľnosť súdneho rozhodnutia. Táto zásada zahŕňa v sebe právo, aby vo veci sťažovateľa bolo rozhodnuté rovnako, ako v prípade iných osôb. Je až zarážajúce, že v tej istej veci jeden súd dvom osobám vyhovie a v prípade sťažovateľa zaujme úplne opačný názor...

Podľa názoru sťažovateľa, odvolací súd v rozpore s hore uvedeným, vydal vo veci rozhodnutie, ktoré nie je dostatočne odôvodnené, a preto sa javí ako zjavne svojvoľné, arbitrárne, a v rozpore s významom ochrany základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 odseku (1) Ústavy... a článku 6 odseku (1) Európskeho dohovoru...

Odvolací súd mal v odôvodnení svojho uznesenia presvedčivo uviesť, pokiaľ sa odchyľil od právneho názoru vyjadreného v totožných veciach, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia, v ktorom zmenil svoju argumentáciu a nepriznal sťažovateľovi práva, ktoré dovtedy priznával...

Sťažovateľ poukazuje aj na tú skutočnosť, že druhostupňový súd vo veci nenariadil pojednávanie... Navyše sťažovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu voči rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave navrhoval vykonanie ďalších dôkazov...

Na základe uvedených skutočností má sťažovateľ za to, že druhostupňový súd napádaným rozhodnutím:

- tým, že v sťažovateľovej veci rozhodol v jeho neprospech v rozpore so svojím v predchádzajúcich rozhodnutiach deklarovanejím názorom, porušil zásadu rovnosti garantovanú článkom 12 odsekmi (1) a (2) Ústavy a právo na spravodlivý súdny proces garantovaný článkom 46 odsekom (1) Ústavy, článkom 1, článkom 3 odsekom (1), článkom 36 Listiny a článkom 6 odsekom (1), článkom 14 Dohovoru,

- tým, že neodôvodnil zmenu svojho rozhodnutia oproti predchádzajúcim prípadom, napriek tomu, že na to bolo poukazované, porušil právo na spravodlivý súdny proces garantovaný článkom 46 odsekom (1) Ústavy, článkom 1, článkom 36 Listiny a článkom 6 odsekom (1) Dohovoru,

- tým, že nenariadil vo veci pojednávanie a rozhodol v rozpore s názorom prvostupňového súdu, porušil právo verejného prerokovania veci garantovaného článkom 48 odsekom (2) Ústavy, článkom 38 odsekom (2) Listiny a článkom 6 odsekom (1) Dohovoru,

- tým, že postup riaditeľa S. uznal ako zákonný, legalizoval tak možnosť diskriminácie v dôsledku politického alebo iného zmýšľania zakázanej článkom 12 odsekmi (1) a (2) Ústavy, článkom 3 Listiny a článkom 14 Dohovoru.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„- vyslovil, že rozsudkom zo dňa 5. 4. 2011 vydanom v konaní 1 Sžo/264/2009 Najvyšším súdom... sú porušené sťažovateľove práva na rovnosť, prácu a spravodlivý súdny proces garantované článkom 12 odsekmi (1) a (2), článkom 35 odsekom (3), Článkom 46 odsekom (1), článkom 48 odsekom (2) Ústavy, článkom 1, článkom 3 odsekom (1), článkom 36, článkom 38 odsekom (2) Listiny, článkom 6 odsekom (1), článkom 14 Dohovoru,

- zrušil rozsudok zo dňa 5. 4. 2011 vydaný v konaní 1 Sžo/264/2009 Najvyšším súdom...

- priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 1000,- €,

- zaviazal Slovenskú republiku zaplatiť mi trovy konania...“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. IV. ÚS 101/2010, I. ÚS 290/2010 a IV. ÚS 342/2010).

Podstatou sťažnosti sťažovateľa je namietaná neústavnosť a nezákonnosť rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý rozhodol v jeho neprospech o odvolaní žalovanej tak, že zmenil rozhodnutie krajského súdu preskúmavajúceho postup riaditeľa S. (o odvolaní sťažovateľa z funkcie vedúceho oddelenia), čím „legalizoval možnosť diskriminácie v dôsledku politického alebo iného zmýšľania v zmysle čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy“ a porušil jeho základné právo na prácu podľa čl. 35 ods. 3 ústavy, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 listiny) a čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru. Obdobne v tejto súvislosti vyčíta najvyššiemu súdu aj to, že zmenu svojho rozhodnutia oproti predchádzajúcim rovnakým prípadom riadne neodôvodnil a „nenariadil vo veci pojednávanie“, hoci „negoval závery prvostupňového súdu“, čím v tejto súvislosti namieta porušenie aj svojho základného práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 35 ods. 3 ústavy majú občania právo na prácu. Štát v primeranom rozsahu hmotne zabezpečuje občanov, ktorí nie z vlastnej viny nemôžu toto právo vykonávať. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 1 listiny ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 3 ods. 1 listiny základné práva a slobody sa zaručujú všetkým bez rozdielu pohlavia, rasy, farby pleti, jazyka, viery a náboženstva, politického či iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnostnej alebo etnickej menšine, majetku, rodu alebo iného postavenia.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne...

Podľa čl. 14 dohovoru (Zákaz diskriminácie) užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Ústavný súd z vyžiadaného spisu zistil, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 S 66/2007 zo 17. apríla 2009 zrušil rozhodnutie žalovaného o odvolaní sťažovateľa z funkcie vedúceho oddelenia a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože v konaní správneho orgánu zistil takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, a bol toho názoru, že zistenie

skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie žalovanej je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Podľa právneho názoru krajského súdu žalovaná bola povinná *„skúmať možnosti služobného zaradenia žalobcu na výkon štátnej služby v inom odbore (odbore ...) v tom istom mieste výkonu služby s prihliadnutím na predpoklady ustanovené v § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., lebo táto povinnosť jej vyplýva priamo z citovaného zákonného ustanovenia (§ 35 ods. 1 písm. a/). Skutočnosť, či žalobcu nebolo možné objektívne preložiť na inú funkciu v tom istom služobnom úrade nebola žalovanou preukázaná“*.

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalovaná 4. júna 2009 (č. 1. 61 až 65) odvolanie. Sťažovateľ podal vyjadrenie k odvolaniu žalovanej 24. júna 2009 (č. 1. 67 až 68), v ktorom navrhol ako dôkaz *„doloženie informácie o počte novoprijatých príslušníkov S.“* v rozhodnom období, pričom žiadal vzhľadom na *„zložitost' veci a predmet sporu“* o nariadenie pojednávania. Najvyššiemu súdu bol spis predložený na rozhodnutie 30. júna 2009.

Dňa 23. júla 2010 bolo najvyššiemu súdu doručené žalovanou *„doplnenie odvolania“* (č. 1. 72 a 73).

Dňa 28. marca 2011 bol daný pokyn na zverejnenie oznamu o vyhlásení rozhodnutia najvyššieho súdu na 5. apríl 2011 o 9.30 h na jeho internetovej stránke a úradnej tabuli (č. 1. 74).

Najvyšší súd o odvolaní žalovanej rozhodol 15. apríla 2011 bez účasti sťažovateľa a žalovanej tak, že rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 1 S 66/2007 zo 17. apríla 2009 zmenil a žalobu sťažovateľa zamietol.

Ústavný súd konštatuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky (I. ÚS 44/03). Ústavný súd nemôže prikazovať všeobecnému súdu ako odvolaciemu súdu, ktoré skutkové okolnosti má pri rozhodovaní zohľadňovať, a jeho poslaním nie je ani

nahrádzanie všeobecných súdov, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa čl. 11 ústavy (I. ÚS 24/00), ako aj na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Preto len skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za akt svojvôle, a nie je ani zjavne neodôvodnené, pretože poskytnutý výklad relevantných ustanovení právnych predpisov a prezentovanej judikatúry je logický, hoci nedal odpoveď na jeden podľa sťažovateľa z podstatných argumentov v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovanej, že v obdobnej veci (veciach) už najvyšší súd rozhodol inak a tiež procesne pochybil aj v tom, že nedal doplnenie odvolania žalovanej na vyjadrenie sťažovateľovi (to však v sťažnosti sťažovateľ osobitne ani nenamietal).

Odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu však dáva odpoveď na všetky iné podstatné prvky predmetu konania, ako aj nepriamo aj na námietky vznesené sťažovateľom v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Najvyšší súd ako odvolací súd preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, pričom rozhodol bez nariadenia pojednávania [§ 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)] s tým, že rozsudok verejne vyhlásil 5. apríla 2011 po tom, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.usud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Rozhodnutie o tom, či o podanej žalobe v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy bude príslušný všeobecný súd rozhodovať s nariadením

alebo bez nariadenia pojednávania, na ktoré predvolá účastníkov, je podľa názoru ústavného súdu vecou úvahy príslušného všeobecného súdu, v rámci ktorej zohľadňuje konkrétne okolnosti prípadu. Na druhej strane je však žiaduce, aby tento postup príslušný všeobecný súd účastníkom konania odôvodnil.

Keďže už v konaní na krajskom súde ako prvostupňovom súde bolo nariadené pojednávanie, na ktoré boli riadne predvolaní účastníci konania a na ktorom im bol poskytnutý priestor na zaujatie jeho stanoviska k žalobe i k vyjadreniam ostatných účastníkov, a tým v rámci správneho súdnictva zachované ich základné právo na súdnu ochranu, spravodlivé súdne konanie a právo na prerokovanie veci v ich prítomnosti či právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom aspoň na jednom stupni, a najvyšší súd rozhodol v súlade s už uvedenými ustanoveniami procesného kódexu, preto postup najvyššieho súdu pri nariadovaní pojednávania a odôvodnení svojho rozhodnutia neindikuje žiadnu možnosť porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Rozhodnutie najvyššieho súdu je naopak vyčerpávajúcim spôsobom na s. 6 až 11 riadne odôvodnené, aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákonnej úpravy služobného pomeru príslušníkov S. je zrozumiteľný a jasný a jeho právny názor sa opiera aj o judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) (s. 11), a nie je v žiadnom prípade arbitrárny a svojvoľný, ako sa domnieva sťažovateľ. Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na uvedené neexistuje príčinná súvislosť medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namietal. Takúto príčinnú súvislosť nemôže zakladať nespokojnosť sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu a s tým, že najvyšší súd v iných podobných veciach rozhodol odlišne, keďže vo veci sťažovateľa uplatnená súdna ochrana podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v konaní pred všeobecnými súdmi nebola zo strany najvyššieho súdu žiadnym spôsobom obmedzená alebo znemožnená.

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru ESLP, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru

súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, čo však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázkou, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov ESĽP možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

V tejto súvislosti ústavný súd tiež poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] patrí najvyššiemu súdu (m. m. I. ÚS 17/01, I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09).

Takisto právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú tiež charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, hoci iné právne závery vyslovené v totožných prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Aj z rozsudku ESĽP Beian v. Rumunsko (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Tento mechanizmus spočíva v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk

k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v okolnostiach daného prípadu dospel k záveru, že namietaným rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny a dohovoru.

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 35 ods. 3 ústavy, ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a týmto základným právom, pretože namietaným rozsudkom nebola priamo dotknutá podstata práva na prácu. Právo na prácu nemožno chápať ako právo na konkrétnu prácu, na ktorú má občan príslušnú kvalifikáciu; nie je to subjektívne právo na určité zamestnanie určitého typu alebo druhu, ktorému by zodpovedala povinnosť príslušného orgánu takéto zamestnanie sťažovateľovi opatriť, resp. zachovať. Právo na prácu sa právne konštruuje ako právo občana voči štátu, ktoré zaväzuje štát k aktívnej politike zamestnanosti.

Ústavný súd rovnako konštatuje, že postup najvyššieho súdu v označenom konaní nemohol žiadnym spôsobom zasiahnuť do práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 14 dohovoru. Z argumentácie uvádzanej sťažovateľom síce vyplýva, že by sa s ním z dôvodov uvedených v čl. 14 dohovoru mohlo zaobchádzať v napadnutom konaní rozdielne oproti iným osobám v rovnakých situáciách, ale samotný subjektívny názor sťažovateľa na diskrimináciu jeho osoby nie je ešte dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nemu aj došlo zo strany najvyššieho súdu k diskriminačnému postupu, ak mu na druhej strane bola súdna ochrana riadne poskytnutá, ale nie však podľa jeho predstáv.

Ústavný súd aj vo vzťahu k čl. 14 dohovoru poukazuje na judikatúru ESĽP, z ktorej vyplýva, že uvedený článok iba dopĺňa ostatné hmotnoprávne ustanovenia dohovoru a jeho protokolov. Tento článok však nemá vlastnú nezávislú existenciu, ale je účinný len vo vzťahu k právam a slobodám, ktoré sú zaručené ustanoveniami dohovoru (IV. ÚS 47/05).

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť i v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd už nepovažoval za potrebné osobitne sa zaoberať otázkou porušenia čl. 1 a čl. 3 ods. 1 listiny a čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, keďže tieto ustanovenia sú spravidla vždy porušené iba, ak je porušené niektoré základné právo alebo sloboda. Ide iba o sprievodný účinok porušenia základného práva alebo slobody (obdobne napr. IV. ÚS 66/03), čo však nie je prípad sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2011